

(0/38)

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagoci)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 - BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANQER, 2'50

En Clemenceau al poder o la fera en acció

-No em dieu «el tigre»?... Doncs faré de tigre.

L'amnistia

El dia que es va fer pública la carta del coronel Márquez al ministre de la Guerra on es deia que la vaga general del mes d'agost el Govern d'En Dato l'havia provocada, aquell dia, diem, van trencar-se els forrellats de les cel·les dels presos pels fets del passat estiu.

Si altres motius de justícia i equitat no hi hagués per a tornar la llibertat als qui es troben, a conseqüència de la vaga, en presons i presiris, bastaria la declaració del president de la Junta suprema de l'Arma d'Infanteria.

Prou sabem que la vaga general fou preparada i feta pel poble obrer. Però des del moment que el Govern d'aleshores, va fer fracassar la solució pacífica del conflicte ferroviari, per a llençar al proletariat a la revolta, no hi pot haver ningú, per conservador que sigui, que pugui oposar-se avui a l'amnistia. Més motiu hi hauria perquè estessin a presiri els ministres d'En Dato que els membres del Comitè de vaga.

Trencats estàn els forrellats de les cel·les. El Govern no pot fer esperar ja més el moment de la lliberació justiciera.

El retorn d'En Danton

Si jo fós director de LA CAMPANA, hauria pregat a tots els meus companys dediquessin aquesta setmana, des de la «manchette» preliminar als solts darrers, a l'exaltació d'En Clemenceau.

Nosaltres sentim per ell una admiració sentimental i novelesca. El polític modern se desitja sigui un home gris, correcte, ponderat i tècnic, una mena d'enginyer de la governació. Fredor britànica amb un empelt de competència alemanya. El polític que estima el moviment que desplaça la línia, que encara conserva entremig dels llibres personals i dels agens una pistola de combat i susceptible d'escriure i practicar una savia fórmula de govern i un pasquí, ja no són grats a les noves generacions. Per això a França i a Catalunya, la possibilitat de l'adveniment d'En Clemenceau al poder era negada i combatuda. Que resti en la seva trinxera, se deia. Era tingut per un polític de xoc, exclusivament.

I era precisament per això que l'estimem, per conservar íntegrament totes les aïroses tradicions franceses i revolucionaries i ésser l'home representatiu de la França romàntica, temeraria i assenyada. La seva declaració ha estat això, l'enraonament de la noble virilitat. Igual que un Danton, exigeix la guerra implacable en el front i el patriotisme sense màcula ni defalliment en la retaguardia. La patria està en perill! El crític arcaic torna a retrunyar heroic en el Parlament francès, com si resuscités la Convenció. Si pogués, En Clemenceau restauraria la guillotina per als traïdors i marxaria cap a un Valmy al costat dels generals.

Però ja hem dit no era solament un impulsu coherent, sinó també un entenimentat competent. En la Comissió senatorial, que ha estat com una mena d'Estat Major parlamentari, projectà sobre la guerra una magnífica i savia energia. Denunciava en el seu diari els errors, però en la Comissió els esmenava, imposant reformes i afermant els funcionaments defectuosos. En la seva declaració al Parlament no's ceneix a una lírica exaltació patriòtica, sinó que insinua tots els nous procediments, des de l'intensificació de la guerra al racionament de França, que haurà percebut la sensació de l'epifania del home nou esperat.

Conten que una tarda de les nostres Constituints, escoltant l'ambaixador de França an En Castelar, trencant el seu entusiasme les convencions diplomàtiques, cridà:

—Heu's aquí En Mirabeau que renaix!

Els ambaixadors que assistien a la lectura de la declaració d'En Clemenceau podien cridar al seu final:

—Heu's aquí an En Danton que renaix!

Allò, tota la lletra i tot l'esperit, era dantoniana. Tenia un caient clàssic, d'oració amb la frase justa i la paraula precisa, i adins els vells fervors revolucionaris, la patria concebuda rústicament, davant la qual, sentiments particulars, idees de clientela, rencunies de gorp, havien d'anorrear-se. La patria, además, plena d'humanisme, oferint-se al món com en 1793. Triomfar per a ésser justos!... Semblen les paraules d'un Jesús bèl·lic, d'un revolucionari que creu en la transubstancia

de la propia ànima, veçant-se en les dels altres homes.

De tots els indrets de França puja vers Clemenceau un credo efusiu. Nosaltres hem dit tenien ja els francesos el seu generalíssim civil, i ens hem sentit plens de fe en la victòria de França i en els seus destins revolucionaris.

PARADOX

Defensa "modern styl"

Lloc de l'escena, un dels teatres més luxosos de la nostra Barcelona.

Un senyorac amb gabàn de pells, entra, deixa l'abric al guarda-roba i se'n va a la seva butaca. Un jove que ha entrat darrera seu i no l'ha perdut un moment de vista pren seient a una cadira d'entrada general.

Durant els entreactes, el senyor surt a donar un tom per la sala d'esbarjo; el jove el segueix sense treure-li la vista del damunt. A un policia li crida l'atenció la maniobra.

A la sortida del teatre, el vell i el jove surten casualment de costat, apretats entre la gent que s'empeny a la porta. Als deu passos el vell nota que porta un estrip al gabàn i a l'americana. Palpa i es troba a faltar la cartera. Crida, acut el policia i tranquil·litza al bon senyor, dient-li:

—Posi's tranquil. Sé qui li ha robat la cartera.

Això que hem contat passava a la una de la matinada. A les sis del mateix dia el nostre policia agafava al Narin, elegant timador i carterista que s'estava fent respopó a la terraca d'un bar a la Rambla de Santa Mònica.

Portat a la Delegació i escrupulosament registrat, li troben entre calçotets i pell la cartera amb quatre papers sense importància. De la butxaca interior de l'ermilla li recullen un pecic de bitllets de banc per valor, entre tots, d'unes tres mil pessetes.

I va d'interrogatori:

—Vostè ha robat aquesta cartera?

—No senyor. L'he sustreta d'una americana, però no amb l'intent de robar.

—Doncs, per què?

—Jo li explicaré, senyor inspector, i compendrà desseguida la meua innocència.

—Digui.

—Jo estimo a una xicota hermosíssima.

Tenia un retrat d'ella que vaig perdre i sospitant que aquell senyor podia haver-lo trobat, vaig recollir-li la cartera per a mirar-ho?

—I els bitllets de banc?

—Quan m'ha defingut el senyor policia, jo m'estava a la Rambla de Santa Mònica, esperant que obrissin el Banc d'Espanya per a tornar-los religiosament al seu amo.

—Al seu amo?

—Sí, home! Que no veu que aquests bitllets són del Banc d'Espanya?

L'inspector, convençut per aquests arguments, inspirats en els d'un cèlebre advocat barceloní, deixà lliure al Narin que a hores d'ara continua cercant en les carteres dels senyors el retrat extraviat de la seva xicota.

JEPH DE JESPU

Quienes son los delincuentes

En el momento en que escribimos estas líneas, la concepción de la anhelada y gritada amnistia parece inminente. Se dice que en Consejo de ministros se ha acordado ya la gracia, o mejor, la justicia, y que lo único que se discute es si se debe otorgar por medio de Real Decreto o por medio de una ley. Los móviles que inclinan al Gobierno al olvido y al perdón son mezquinos. El Gobierno trata de evitar con esa medida que las izquierdas enarbolan la bandera de la amnistia en las próximas elecciones y con ella triunfen. Pero no hilemos demasiado delgado en este asunto. Del lobo, un pelo. Hágase el milagro, y que lo haga el diablo, aunque lo haga por darse gusto y pisto, aunque lo haga en su pro.

Si la amnistia se decreta enseguida, se suspenderá la manifestación monstruo que se preparaba para el domingo en Madrid y la fogosa campaña que aquí se había iniciado y los viajecitos a Cartagena. Lo sentimos por aquellos a quienes gustan estos espectáculos, por aquellos otros que habían encontrado en la amnistia un sencillo trampolín electoral, y, finalmente, por los que teniendo completamente olvidados a los presos de aquí, proyectaban una carnavalesca peregrinación al presidio. A no ser que se quedasen allí con la mitad de los que fueran, en cual caso hay que sentir que la excursión no se haga.

Quizá cuando este artículo se publique, ya estén en libertad los presos. ¡Ojalá! Pero, por si acaso, LA CAMPANA DE GRACIA y de justicia menea hoy su badajo y alza su gran voz de metal para pedir, para exigir que sean reparadas las iniquidades cometidas por Sánchez Guerra, el gran torero de Cebra y de Córdoba, el ex bandido de los Cuatro Caminos. Nosotros queremos la amnistia, pero la queremos rápida, generosa y total. La queremos especialmente para los presos humildes, para los obreros de quienes nadie se acuerda, para los verdaderos mártires, para las auténticas víctimas de los sucesos de agosto. Los procesados que son diputados, los presos que son concejales, no nos interesan. En sus actas tienen un escudo. Un indulto dado para ellos solos, sería una estafa, sería una burla. La amnistia ha de ser completa, se ha de dar sin regateos. Y si en esto ha de haber clases, si en esto ha de haber primeros y segundos, los primeros han de ser ahora los que hasta ahora han sido los últimos.

Aunque la opinión pública se ha mostrado bastante unánime al reclamar la suelta de los presos, no ha faltado quien ha puesto reparos a la única acción buena que probablemente nos tendremos que apuntar de este Gobierno. En las zorreras y en las criptas clericales ha habido bufidos y expansión de malos humores y de malos olores. Las hienas esperaban la canceración y putrefacción de la carne presa para devorarla.

Señor Santos Oliver, oiga usted. Las amnistias las hacen anual o bienalmente necesarias los delitos de imprenta. Renunciad vosotros, conservadores, al delito de pensa-

miento, al delito político-social, a las punitivas inquisitoriales, y renunciaremos nosotros a las amnistias. La frase imbécil del imbécil Alfonso Karr no hace aquí al caso. Tampoco es aplicable a la de abolición de la pena de muerte, porque la sociedad no puede parangonarse ni ponerse al habla con «messieurs les assassins». Aunque los señores asesinos maten a los demás, no puede la sociedad matar a los señores asesinos, si no quiere descender a su nivel.

Los presos cuya libertad pedimos no son delincuentes. Delincuentes son los que los tienen cerrados. Esos ciudadanos, si hicieron armas contra el Poder el 14 de agosto, merecen por su valentía y por su patriotismo un monumento. Y si se les detuvo sin culpa, se les debe de soltar por eso mismo. A la cárcel no deberían ir los rebeldes, sino los resignados, los que no protestan. Es decir, estos no habrían de ir a la cárcel. La deshonrarían. A estos habría que llevarlos al corral. No se les habría de atar las manos. Bastaría con colgarles una esquila al cuello.

El delincuente político, el arriesgado cazador de fieras gobernantes, como le llama García Morente, no es tal delincuente. Es un héroe y un mártir, un superhombre y un semidiós. Vo los bautizo tales, desde aquí, a todos los que sufren persecución por sus ideas o por sus hechos políticos; yo los diputo y bautizo mártires en nombre de Jesucristo, de Giordano Bruno y de Francisco Ferrer, los tres santos porque Dios quiso. Yo declaro dignos de una estatua a cada uno de los que están presos y han dado su libertad por la nuestra, y les conjuro a que esperen con paciencia la hora en que un ángel irá a sacarles de la cárcel como a San Pedro.

Y que el lector me perdone este final. Me lo ha sugerido una anécdota que acabo de leer en una vida de Alejandro Dumas. Siendo éste adolescente, presentó una obra al cèlebre tragediante Talma. Este la leyó, y al volver el novel autor, le dijo solemnemente: «Alejandro Dumas, yo te bautizo poeta, en el nombre de Shakespeare, de Corneille y de Schiller. Regresa a tu pueblo, prosigue tus estudios y guarda a que el ángel de la poesía te venga a buscar a donde estés, te arrebatte por los cabellos como al profeta Habacuc y te transporte a donde convenga.»

ANGEL SAMBLANCAT

Clemenceau

«Estem segurs—dèiem en el nostre article de la setmana passada—que quan aquestes ratlles es publiquin, l'heroica França tindrà el fort Govern que li cal.»

I, en efecte, quan les nostres ratlles arribaren al públic, la França tenia el Govern presidit per M. Georges Clemenceau.

Alta, vigorosa i bella figura aquesta de Clemenceau, que es dreça en tota l'història de la tercera República. En Clemenceau és el polític francès més conegut i més popular a l'estranger. La seva obra, més de periodista que de polític, més de crític que de constructor, té no obstant una grandesa moral innegable. Tots els defectes de Clemenceau—el seu esperit de denigrament, l'impulsivitat del seu caràcter, els núvols de passió que de vegades li destorben la claredat de judici, la violència i la persistència dels seus atacs—tots aqueixos defectes, diem, li són perdonats en l'hora solemne i històrica en que el seu coratge de patriota i la seva voluntat poderosa el converteixen en l'home del moment.

El Año en la Mano

Almanaque-enciclopedia de la vida práctica para 1918

Todo comprador de El Año en la Mano tiene participación a un billete entero de la Lotería de Navidad

En rústica. . . . 1'50 ptas.

Encuadernado . 2'— ptas.

La seva hora de governant de guerra és arribada. I ha anat a presidir el ministeri, fresca encara la seva ploma de polemista agressiu. El Tigre ha donat un bot formidable i ha anat fins al poder.

Clemenceau, periodista, ha exposat un dia darrera l'altre, el seu pensament respecte a les qüestions de la gran guerra. Donat el seu caràcter, cal creure que Clemenceau, cap del Govern, realitzarà aquell pensament en tot allò que no hagi de rectificar-lo per efecte d'una millor coneixença dels fets.

El Parlament, amb votacions magnífiques, li ha entregat tota la seva confiança. El nou president del Consell queda amb els braços ben lliures per a realitzar la seva política. Per a ell serà la gran gloria immortal, si l'encert i la sort l'acompanyen en la seva tasca de treballar pera fer pròxima i completa la victòria dels aliats.

«Sóc a les darreries de la meua vida—ha dit Clemenceau—i no hi pot haver per a mi gloria més gran que dedicar els anys que em resten a la causa de la França i dels aliats, a la causa de la justícia.»

Que la victòria final coroní l'esforç de aquest brau septuagenari, i el món enter el nomenarà, com van nomenar els anglesos a Gladstone, el gran vell.

FULMEN

Sonata LXIII

En Clemenceau ha donat el salt del tigre. No en va es diu Jordi.

Sant Jordi mata l'aranya, sant Jordi Clemenceau mata el drac de la traïció germanòfila, que tractava de donar a la França heroica injeccions de pacifisme; s'han fomat; el tigre, que miolava des de *L'homme enchainé*, ha saltat en el moment oportú i avui té sota les seves urpes i menaça amb sos queixals als poderosos de la vigília, que foren traïdors o descuidats. Els té entre les unghes, però no és pas per a jugar-hi com un gat amb un ratolí, sinó per a esclafar-los, per a obrir-los de dalt a baix d'una urpada.

Qui el farà el salt del tigre aquí a l'Espanya? Em temo que no sigui En Marcel Rivas Mateos, director general de Primera ensenyança. Jo ja ho sabia que era molt mentider, però no pensava que fós tan babau. Lo primer que se li acudí dir fou que no toleraria que hi haguessin mestres que cobressin menys de 500 pessetes. I ara? Si en cobren mil, céba? I vostè és catedràtic? Torri-se'n al llit, vull dir a Extremadura amb els porcs.

Parlant d'una altra cosa, sabeu que us tinc de dir? Doncs, que no trobo bé que per a defensar a uns lladres es tracti de disfregar-los de patriotes, com ha volgut fer l'Emiliano, en el procés d'uns apatxes francesos que robaren joies i diners a una dallonca alemanya. Si aquesta, a més de dallonca, era espia o no era espia, no ho sé i em temo que tots els alemanys en siguin d'espies, però que el Gaston i l'Amadeu i l'Scala són uns lladres, això està fora de dubte. La veritat és que ja sabien a qui confiaven la defensa, però vaja, fer servir la bandera francesa per a tapadora d'uns rates d'hotel és una mica massa fort. Naturalment que en mans de certs regidors efectes ja sabem per a que han servit les banderes espanyola i republicana.

En La Cierva ja comença a fer de les seves; jo que sóc sempre just, tinc de dir que les d'aquesta vegada m'han agradat. Mireu, l'home agafa el pressupost del ministeri de la guerra i en mitja hora fa economies per la meitat del mateix, amb una senzillesa gran.

Quatre automòbils?
—Un és suficient.
—Quatre mil pessetes mensuals per a rentar la roba?
—Qui s'embruta al llit o a les calces aquí? Fora!

I aixís successivament. Molt bé! Però, i els senyors generals que hi havia abans, què en feien d'aquests diners?

I ara deixeu-me riure d'una afirmació de la policia. Com ja sabeu, a la dona de don Ventosa, ministre d'Hisenda, li robaren o perdé una maleteta amb joies per valor de vuit mil duros. La policia, deplorant-ho, cregué que no era furt sinó perdua. I dic

VELLS AMICS

—Canta, lorito, canta!
—Pau... Pau... Pau!

deplorant-ho, perquè hi posà aquest comentari:

—Es llàstima; en mans de lladres ho hauríem trobat desseguida, però en mans de gent honrada...
Bevem, nois.

MORITZ XXIV

Veritats com el puny

Va armar-se un sarau tremendo, va somoure's la nació va haver-hi com una especie de mitja revolució. Van entrar a manà uns nous homes, i des dels primers moments ens van dir que arreglarien la qüestió dels aliments. I de tot aquell xibarrí al fi sols n'ha resultat... que la carn va un xic més cara i que'l pa no s'ha abaixat.

Dels plans i idees que tinguin els novíssims concejals ningú en diu res ni hi ha modo d'averiguar-ne un borrall. Només se sab que a hores d'ara, entre el casco i arrabals, clubs, fraternidades, centres i ateneus populars, ja hi han quatre mil fulanos —comptant-ho bastant pel baix— que esperen d'ells una empena per' entrar a la Casa Gran.

—Cierva, no!— diu el caudillo, llençant el crit estrident que emplea quan vol fé el maco davant de la seva gent.

—Cierva, no!— torna a dir l'home, amb dramàtica actitud, mentres va escoltant l'aplausos de la pobre multitud. Mes, de reüll, mira a En Cierva i amb un carinyós somris semblà dir-li:—Tranquilitze't! Ho haig de fé!... Es un compromís!...

Un banquet al senyor F., un banquet al senyor B., un banquet al senyor X., un banquet al senyor T... Serà cert que avui no es menja, però pel que's veu aquí, aquests bons senyors del *margin* no deuen pas dir-ho així.

En l'actual moment històric tothom està esperant: uns esperen la gran bomba que diu que's va acostant, altres esperen les coses que té de fé En Cambó, altres el primer capítol de la renovació... Amb tot, entre uns i altres, per regla general, saben lo que més s'espera? La grossa de Nadal.

Tu sabràs, si tant t'hi empenyes, lo que hi ha al món subterrani; comptaràs, si vols, les gotes que conté el Mediterrani; podràs, a força d'estudi, desxifrar lapides velles, sapigué el pes de la Lluna i quants milions hi ha d'estrelles. Lo que no et serà possible, ni amb estudi ni amb astucia és sapigué una paraula de lo que avui passà a Rússia.

C. GUMA

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 15 AL 22 DE NOVEMBRE DE 1917

Per terra

Al front occidental, els anglesos han fet algun nou avanç a l'est de Paschandaale (Flandes) i han començat amb esplèndid èxit una gran ofensiva al nord de Sant Quintí, fent molts milers de presoners. Els francesos han obtingut algunes aventatges en un atac parcial realitzat al bosc de La Chaume (vora dreta del Mosa, al nord de Verdún.)

Al front oriental no se sap que hagi passat res. La revolució maximalista haurà agravat la inactivitat d'aqueix front, gracies a la qual han pogut els austro-alemanys treure d'allí moltes divisions i molta artilleria per a dur-les a l'Occident.

Al front italià els invasors han trobat al riu Piave una forta resistència. L'exercit italià, refet després del terrible cop rebut a l'Isonzo, lluita bravament, havent aconseguit deturar l'enemic quasi per tot arreu. Un batalló austriac que havia pogut passar a la vora sud del Piave, ha estat arrollat pels italians, que han fet 1,200 presoners.

Al front d'Albania els austriacs han atacat el cap de pont de Fera, i per més que el comunicat austriac atribueix un èxit als atacants, el comunicat italià diu que van ésser rebutjats.

Al front de Macedònia els francesos han retirat voluntariament les tropes avançades que tenien a la vall del riu Skumbi.

Al front de Palestina nous i importantíssims èxits dels aliats, que s'han apoderat de la important ciutat de Jaffa, sobre el Mediterrani, i han arribat ja molt aprop de Jerusalem. El cop sofert pels turcs és realment fortíssim.

A l'Àfrica oriental, continua l'èxit de les tropes angleses, portugueses i belgues, que estan acabant de netejar aquella regió de les forces alemanyes que encara hi quedaven.

Per mar

Un submarí alemany ha enfonçat un contratorpeder i un monitor anglesos que cooperaven a les operacions dels aliats a Palestina.

Una esquadra de vaixells anglesos ha atacat prop de Heligoland a una esquadra alemanya de la mateixa mena, obligant-la a fugir. Alguns dels vaixells alemanys van aparèixer, en sa fogida, voltats de flames. Un petit vaixell alemany, pesquer o draga-mines, va ésser enfonçat.

Un contratorpeder americà ha anat a fons a la zona de guerra.

Per l'aire

Avions alemanys han tirat bombes damunt la ciutat francesa de Nancy.

Al front italià els dirigibles italians segueixen atacant les tropes imperials que han invadit la plana de Venècia.

El Tigre ha guanyat. Després de la declaració ministerial, acabat son discurs lapidari, Clemenceau s'ha transformat en el veritable pastor dels dos exercits de França immortal. Els que són als fronts i els que encara romanen a les trinxeres.

Cert que hi han llops a l'entorn d'aquests remats disciplinats i obedients, però conscients i plens de foc; mes an aquests llops ja se'ls hi coneix el rastre; alguns d'ells ja han caigut a la trampa i sota les urpes del tigre hi deixaran, no tan sols la vida, sinó la ventresca plena d'or alemany.

Els diaris portaren la trista nova de que el gran escriptor d'Italia, Gabriele d'Annunzio, el que pot dir-se arrogegà sa terra al combat contra la Prussia i l'Austria, havia caigut mort o presoner en mans dels enemics de sa patria.

Felicitament l'aguila vola encara avui en plena guerra sobre els camps de batalla, com en els temps de pau vola de cara al sol cercant la més pura bellesa.

L'Emiliano vol servir-se de les banderes anglesa i francesa per a defensar a uns apaches.

En un assaig, d'aquí dos mesos se servirà de la bandera republicana per a defensar-se a si mateix.

N'hi ha de vius. Massa.

El nostre boníssim amic i estimat company, l'Angel Samblancat, s'entreté, des de les planes de *El Diluvio*, a insultar als maximalistes russos.

Vols dir que ja sabs bé del que va, estimat Angel? Pensa que la revolta de 1909 per a tothom fou moviment separatista; del que anava no ho sabíem més que els d'aquí.

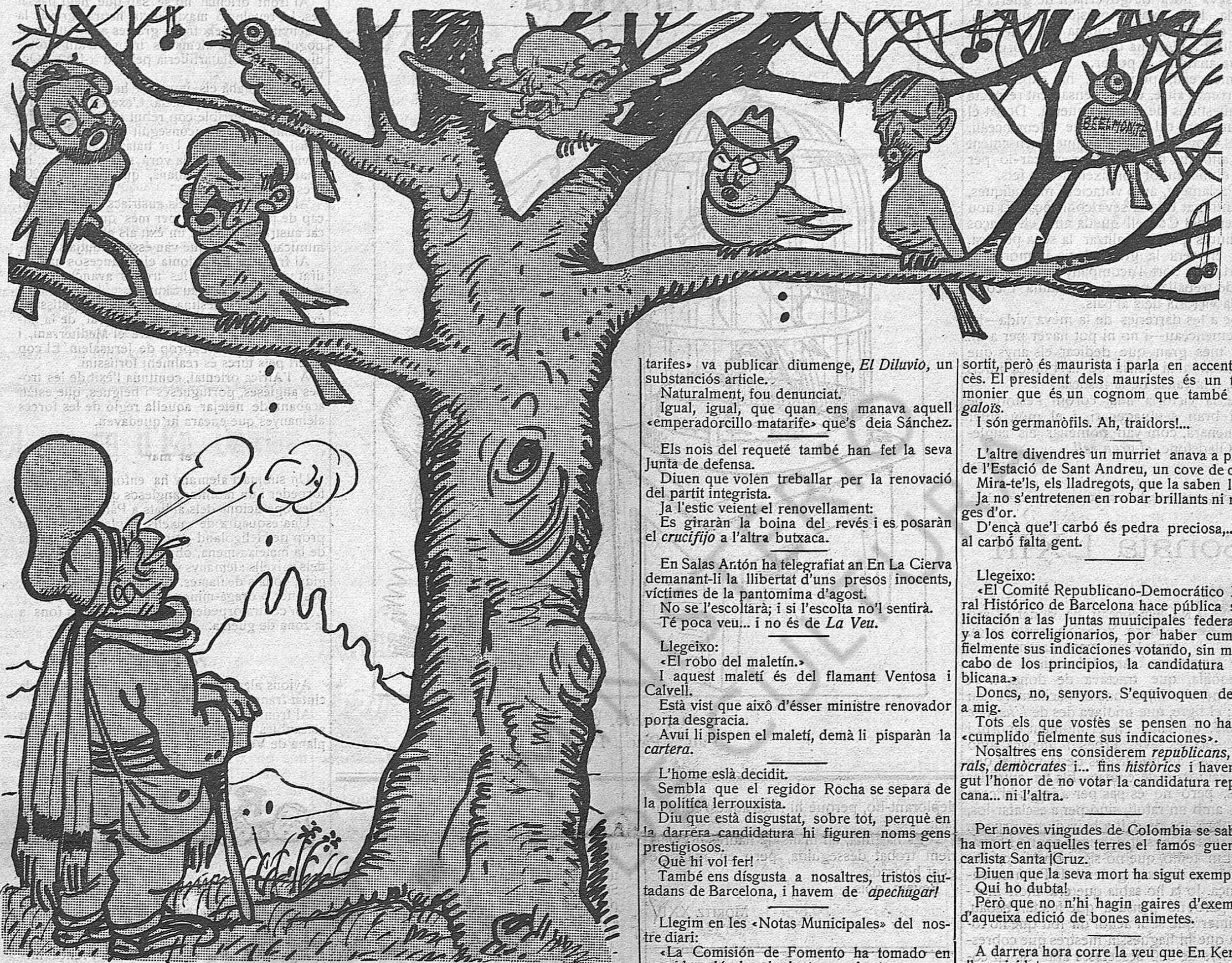
No's pot judicar dels capdills per referencies, ni dels exercits per informacions interessades.

Els de Madrid s'estranyen de que l'aristocràtic Ventosa un cop assegut en l'automòbil ministerial saludi amb menyspreu als qui van a peu.

I que de poc s'espanten. Aquí, ni En Lerroix ni En Cambó saluden a ningú; tant si ells van a peu com si els altres van a cavall.

Els predicadors polítics o una ocellada fòra de temps

Té, tots canten!... Sembla que siguem a la primavera.

A les dotze del mig dia en un quiosc de la Rambla. Fa un temps esplèndid.

—Que ha sortit *El Sol*?

—No, senyor.

—I ara! Si a *La Publicidad* ja el recomanen.

—Doncs no.

—Quan sortirà?

—No se sab. Allí al desembre.

Un que s'està de panxa al astre reial:

—No sé si és boig el que compra o el que ven. M'és igual, de totes maneres.

Sol solet,

vine'm a veure que tinc fret.

Els carnicers han escrit an En Lerroix i an En Cambó, demanant-los-hi apoi en el plet de la carn de vedella.

Com si an aquests senyors els interessés ni mica ni gota.

¿No veieu, sants cristians, que an ells tant els hi fa que les subsistències vagin barates i com cares?

No deixaran de menjar vedella, per això, no.

«S'adverteix a les entitats que encara no han retirat les cintes de les corones dipositades al peu de la estatueta del conseller Rafel de Casanova, que poden passar a recollir-les al Avenç Nacionalista Republicà.»

Ara m'explico perquè cada any hi han tantes corones amb dedicatòria. Fan servir les mateixes.

Pobre Casanova! Te tracten com viuda pobre a marit mort. Se les tinguessin de posar les entitats al capell, les tals cintes, ja veuríes que noves!

S'ha senyalat pel dia 2 de desembre la data del homenatge an En Marcell Domingo, homenatge que portarà per nom «Fiesta de la democràcia catalana».

Havem llegit els actes que s'celebraran i no ens han entusiasmat gaire.

Una recepció, especie de *besamanos*, no té res de democràtic.

Confessem que En Lerroix ne sab molt més. Les berenades al Coll estaven molt millor, que diantrel!...

En Vinaixa ha enviat un telegrama an En Besteiro fent-li saber que ha sigut proclamat regidor.

Naturalment, l'empresonat catedràtic deuria contestar-li tot seguit.

I jo, al seu lloc, li contestaria aixís.

«El felicito, Vinaixa,
ja ho pot veure; aixís va el món!
Ni son todos los que están,
Ni están todos los que són.»

A les onze del matí del diumenge passat, se celebrà en el Cementiri Nou la cerimònia de traslladar les cendres del apòstol del federalisme Vallés i Ribot a la nova tomba que per a ell s'ha aixecat en aquella uecròpolis, homenatge del Ajuntament de Barcelona.

Al acte, que fou solemníssim, hi assistí el Municipi en corporació i molts correligionaris del finat.

L'ex ministre Calbetón va parlar l'altre dia al «Ateneo».

Tema de la conferència: *El actual momento político*.

I resultà que sempre va estar parlant de la seva persona, donant-se importància i elogiant-se de la manera més indelicada. Un auto-bombo en tota regla.

Altra vegada, al anunciar un discurs, que's mostri més sincer. I que digui:

Tema: YO.

Amb el suggestiu títol de «Emperadores ma-

tarifes» va publicar diumenge, *El Diluvio*, un substanciós article.

Naturalment, fou denunciat.

Igual, igual, que quan ens manava aquell «emperadorcillo matarife» que's deia Sánchez.

Els nois del requeté també han fet la seva junta de defensa.

Diuen que volen treballar per la renovació del partit integrista.

Ja l'estic veient el renovellament:

Es giraran la boina del revés i es posaran el *crucifijo* a l'altra butxaca.

En Salas Antón ha telegrafiat an En La Cierva demanant-li la llibertat d'uns presos innocents, víctimes de la pantomima d'agost.

No se l'escoltarà; i si l'escolta no'l sentirà.

Té poca veu... i no és de *La Veu*.

Llegeixo:

«El robo del maletín.»

I aquest maletí és del flamant Ventosa i Calvell.

Està vist que això d'ésser ministre renovador porta desgracia.

Avui li pispem el maletí, demà li pisparan la cartera.

L'home eslà decidit.

Sembla que el regidor Rocha se separa de la política lerrouxista.

Diu que està disgustat, sobre tot, perquè en la darrera candidatura hi figuren noms gens prestigiosos.

Que hi vol fer!

També ens disgusta a nosaltres, tristos ciutadans de Barcelona, i havem de *apechugar!*

Llegim en les «Notas Municipales» del nostre diari:

«La Comisión de Fomento ha tomado en consideración las siguientes mociones:

Del señor Rogent: Que sea trasladada a la plaza del Beato Oriol la fuente instalada en la plaza del Rey y que se coloque en esta última la fuente de la primera...»

Justa!

I amb la mateixa lògica i per la mateixa raó:

«Que las Casas Consistoriales sean trasladadas al Manicomio de San Baudilio y que el Manicomio de San Baudilio sea trasladado a las Casas Consistoriales...»

No és això?... Xoca-la, fitella!

En un exàmen d'Historia

El Professor.—Veiam si sab dir-me... quin fou el rei que's distingí per la seva mania de no estar-se mai al Palau?

El deixeble.—Carles, *el Calvo*, que no se li veia mai el pèl.

L'altre diumenge s'inaugurà oficialment la nova església d'Horta.

Fou un èxit

Tan-de-bò els veïns de la pintoresca barriada ho poguessin dir aixís de l'Escola Pública Municipal.

A la província de Tarragona diu que hi abunden molt les garrofes.

Bé tenen prou sort els catalans de la província de Tarragona.

A la de Barcelona, per a això, per a les *garrofes*, havem de fer molts salts mortals.

I encara no'ns atipem.

L'arquebisbe de Sevilla ha enviat als mossens de la seva diòcesis una nota conminatoria redactada en aquests termes:

«La materia de predicación ha de ser siempre la doctrina sagrada, prohibiéndose en absoluto tratar de asuntos políticos.»

Que fa el bisbe Reig que no imita al seu colega?

Miri que els nostres trabucaires de per aquí també la necessiten aqueixa lliçoneta.

A Barcelona hi ha un senyor que's diu Cendoya. Aquest fulano no sab ningú d'on ha

sortit, però és maurista i parla en accent francès. El president dels mauristes és un tal Limonier que és un cognom que també té de galois.

I són germanòfils. Ah, traidors!...

L'altre divendres un murriet anava a pispar, de l'Estació de Sant Andreu, un cove de carbó. Mira-te'ls, els lladregots, que la saben llargal ja no s'entretenen en robar brillants ni rellotges d'or.

D'ençà que'l carbó és pedra preciosa,... cap al carbó falta gent.

Llegeixo:

«El Comité Republicano-Democrático Federal Histórico de Barcelona hace pública su felicitación a las Juntas municipales federalistas y a los correligionarios, por haber cumplido fielmente sus indicaciones votando, sin menoscabo de los principios, la candidatura republicana.»

Doncs, no, senyors. S'equivoquen de mig a mig.

Tots els que vostès se pensen no han pas «cumplido fielmente sus indicaciones».

Nosaltres ens considerem *republicans, federales, demòcrates* i... fins *històrics* i havem tingut l'honor de no votar la candidatura republicana... ni l'altra.

Per noves vingudes de Colòmbia se sab que ha mort en aquelles terres el famós guerriller carlista Santa Cruz.

Diuen que la seva mort ha sigut exemplar.

Qui ho dubta!

Però que no n'hi hagin gaires d'exemplars d'aqueixa edició de bones animetes.

A darrera hora corre la veu que En Kerenski s'ha suïcidat.

Es una llàstima!

L'única cosa que no estava podrit a Rússia, el cervell de aqueix home excepcional, té... ara també es podrà.

Els de *El Poble Català* n'habillen uns caixistes i uns correctors de proves que no tenen preu. L'altre dia publicaren un article del pobre Pérez-Jorba que resulta una veritable xarada. Hem pogut desxifrar quelcom, altres coses no. Vegi's:

Malbaurat=malhaurat; abats=al-liats; però=per; festil=fèrtil; seivanta=seixanta; srrrueria=?; vauen=?; foròsa=forçosa; cuztodiana=cuotidiana; expliació=expoliació; professiva=progressiva.

L'article, nomenat «El Eslesvig» té mitja columna i en ell figuren unes doscentes paraules que no poden llegir-se, *El Poble Català* encara passa per la censura? No ho sabem. Lo que si es cert és que no es pot llegir.

EN PREPARACIÓ

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUEVELA, carrer del Olm, número 8